Dosarul nr. 2-955/25
2-25116191-32-2-14082025

H O T Ă R Â R E
în numele Legii
(motivată)

Dispozitivul hotărârii a fost emis la 11 martie 2026 în or. Ialoveni
Cererile de apel au fost depuse la data de 13, 25, 27 martie și 10 aprilie 2026
Hotărârea motivată a fost întocmită la 25 mai 2026

Judecătoria Hîncești, sediul Ialoveni
Instanța compusă din:
Preşedintele şedinţei, judecătorul Veaceslav Caragia
Grefieri Liliana Bogos, Mădălina Stanila
Cu participarea:

Reprezentantului reclamantei Victoria Furtună, avocatul Igor Hlopețchi, împuternicit în baza mandatului avocațial seria MA nr.2383301 din 22 ianuarie 2026,

Reprezentantului Ministerului Justiției – Daniel Pantea, împuternicit în baza procurii nr. 77 din 06.11.2025,

Reprezentantului Serviciului de Informații și Securitate – Radu Frija, împuternicit în baza procurii nr. 18/32 din 13.01.2026,

a examinat în şedinţa de judecată publică, desfășurată în limba română, cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Furtună Victoria împotriva Ministerului Justiției, Procuraturii Generale, Ion Munteanu – ex Procuror General, Procuratura Anticorupție, Veronica Dragalin – ex Procuror șef în Procuratura Anticorupție și Serviciul de Informații și Securitate cu privire la repararea prejudiciului moral cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor care exercită activitatea special de investigații și ale procuraturii și exprimarea scuzelor oficiale,

a c o n s t a t a t:

Poziția, argumentele și solicitările reclamantei:

1. La 14 august 2025, Victoria Furtună a depus în instanța de judecată cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, Procuraturii Generale, lui Ion Munteanu, Procuraturii Anticorupție, Veronicăi Dragalin și Serviciului de Informații și Securitate cu privire la repararea prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor care exercită activitatea specială de investigații și ale procuraturii în cauza *****, care a fost repartizată în mod automat-aleatoriu, prin intermediul Programului Integrat de Gestionare a Dosarelor, judecătorului Veaceslav Caragia. (*f.d.nr. 1, 4-11*)

2. Prin cererea înaintată, Victoria Furtună a solicitat:

- constatarea faptului încălcării drepturilor recunoscute de art. 6 par.1 combinat cu art. 3 lit a) și b); art. 8 par. 1, art. 10, art. 17; art. 2 par. 2 din Protocolul adițional nr. 4; art. 3 din Protocolul adițional nr. 7; art. 4 par. 1), 2) și 3) din Protocolul adițional nr. 7 la Convenția Europeană, prin tragerea ilegală la răspundere penală a Victoriei Furtună pentru

pretinsa săvârșire a infracțiunii prevăzute de art. 315 alin. (1) din Codul penal al Republicii Moldova, în cauza penală nr. *****;

- compensarea prejudiciului moral cauzat prin acțiunile ilicite ale organului care desfășoară activitatea specială de investigații, ale procuraturii în cauza penală nr. *****, materializată prin adjudecarea din contul bugetului de stat prin intermediul Ministerului Justiției în beneficiul Victoriei Furtună a sumei de 1 000 000 (un milion) lei;
- a obliga ex-Procurorul General - Ion Munteanu și Procurorul-șef în Procuratura Anticorupție, și ex-Procurorul șef al Procuraturii Anticorupție, Veronica Dragalin să aducă scuze oficiale în numele statului, Victoriei Furtună, prin publicarea lor pe pagina oficială a instituției;
- a încasa din contul Procuraturii Generale, a Ministerului Justiției, a Serviciului de Informații și Securitate, a lui Ion Munteanu și a Veronicăi Dragalin în mod solidar, în beneficiul Victoriei Furtună, cheltuielile de judecată aferente prezentului litigiu.

3. Prin încheierea Judecătoriei Hîncești (sediul Ialoveni) din 21 august 2025, s-a acceptat în procedură contencioasă cererea de chemare în judecată depusă de Victoria Furtună împotriva Ministerului Justiției, Procuraturii Generale, Ion Munteanu – ex Procuror General, Procuratura Anticorupție, Veronica Dragalin – ex Procuror șef în Procuratura Anticorupție și Serviciul de Informații și Securitate cu privire la repararea prejudiciului moral cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor care exercită activitatea special de investigații și ale procuraturii și exprimarea scuzelor oficiale.

4. În susținerea cererii de chemare în judecată, reclamanta a invocat că, prin ordinul Procurorului General al Republicii Moldova nr. 1161-p din 21 ianuarie 2008, a fost numită în funcția de procuror în cadrul Procuraturii sectorului Botanica, municipiul Chișinău, iar, prin Ordinul Procurorului General al Republicii Moldova nr. 775-p din 18 iulie 2016, a fost numită în funcția de procuror în cadrul Procuraturii Anticorupție. În anul 2019, organul de verificare a emis un aviz, în temeiul căruia, i-a acordat accesul la secretul de stat. La 09 ianuarie 2024, a completat și a transmis în adresa Secției asigurare regim secret a Procuraturii Generale, solicitarea de prelungire a dreptului de acces la secretul de stat. Prin dispoziția Procurorului General interimar nr. 21/5 din 29 februarie 2024, i-a fost refuzat în acordarea dreptului de acces la secretul de stat, de forma 1 „strict secret", în temeiul concluziei Serviciului de Informare și Securitate nr. E/1846R din 19 februarie 2024, conform căreia, ca rezultat a măsurilor de verificare a procurorului Victoria Furtună, au fost identificate: „*alte acțiuni care prezintă pericol pentru securitatea Republicii Moldova*".

5. A precizat că, nici unul din pericolele pentru securitatea statului, prevăzute în Legea securității statului nr. 618 din 31 octombrie 1995, nu le-a comis și, în permanență, și-a exercitat cu diligență atribuțiile de serviciu în limitele legale.

6. Subsecvent celor expuse, a menționat prevederile art. 16 alin. (1) din Legea nr.271 din 18 decembrie 2008, privind verificarea titularilor și a candidaților la funcții publice, potrivit cărora „*În cazul în care aflarea in funcția publică prezintă o amenințare pentru interesele securității naționale, titularul supus verificării poate fi suspendat din funcție la cererea organului de verificare*".

7. A notat că, concluzia Serviciului de Informații și Securitate nr. E/1846R din 19 februarie 2024, este o acuzație directă, gravă, lipsită de careva element probator și poate servi motiv pentru suspendarea/eliberarea din funcția de procuror.

8. A relatat în continuare că, urmărindu-se scopul înlăturării sale abuzive de la exercitarea atribuțiilor de serviciu, la 01 martie 2024, în temeiul unei note informative falsificate a Procurorului-șef în Procuratura Anticorupție - Veronica Dragalin, a fost începută, la comandă, de către Procurorul General interimar - Ion Munteanu, urmărirea penală în cauza nr. *****, în baza elementelor infracțiunii prevăzute la art. 315 alin. (l) din Codul penal. A indicat că, scopul pornirii urmării penale consta în crearea artificială a probelor acuzatorii și a împrejurărilor prielnice pentru tragerea ilegală, cu bună-știință la răspundere penală a unei persoane nevinovate, și anume, Victoria Furtună, din motive politice. La 14 martie 2024, Victoria Furtună a fost recunoscută în calitate de bănuită în comiterea infracțiunii prevăzute la art. 315 alin.(l) din Codul penal, însă, după mediatizarea cazului, la 22 iulie 2024, Victoria Furtună a fost scoasă de sub urmărire penală în temeiul art. 274 pct. 1) și 3) din Codul de procedură penală, întrucât, în acțiunile sale lipsește faptul infracțiunii.

9. În consecința acuzației ilegale, reclamanta a detaliat că, a fost limitată excesiv în drepturile sale fundamentale, fiind supusă ilegal măsurilor speciale de investigații și trasă la răspundere penală, astfel, îngrădindu-i-se un drept constituțional. În calitate de ingerințe în drepturile recunoscute de Convenția Europeană enumeră următoarele acțiuni: a fost supusă măsurii speciale de investigații; a fost percheziționată camuflat; a fost supusă ingerințelor în dreptul recunoscut de art. 8 din Convenție; a fost supusă ingerințelor în dreptul recunoscut de art.10 din Convenție; a fost lipsită de către Serviciul de Informații și Securitate de dreptul de acces la secretul de stat; a suferit repercusiuni grave asupra carierei și selecției procurorilor; a fost pusă sub bănuială; a fost organizată scurgerea în mass media a pieselor din dosar; a fost persecutată pentru *whistle-blower* și activitatea de avertizor de integritate; a fost organizat linșajul mediatic cu mai mult de 500 000 vizitatori unici. Astfel, i-au fost încălcate drepturile prevăzute la art. 6 par.1 combinat cu art. 3 lit. a) și b); art. 8 par. 1, combinat cu art. 17 și art. 10 din Convenția și art. 1 din Protocolul adițional nr. 1 la Convenție.

10. A evidențiat faptul că, mai mult de 5 luni, Victoria Furtună ilegal s-a aflat sub urmărire penală cu iz de persecuție.

11. În consecință, în sprijinul celor reținute, reclamanta a considerat că este îndreptățită să se adreseze cu o acțiune în justiție, în baza Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998 și a susținut că a fost subiectul unei acuzații în materie penală, fiind învinuită de comiterea unei infracțiuni deosebit de grave, caracterul și gravitatea încălcărilor comise de organul de urmărire penală este consemnată, rezonanța socială a urmăririi penale este de necontestat și că i-a fost cauzat un prejudiciu moral, manifestat prin incertitudini și neliniște, stări continue care au durat cca 5 luni.

12. Și-a întemeiat cererea pe prevederile art. 201 alin.(1) din Codul administrativ, art. 6 pct. 3), art. 23 alin.(3), art. 251 alin.(1), art. 275 pct. 1) și 3), art. 286 din Codul de procedură penală, art. 53 alin.(2) din Constituție, art. 2007, 2036 alin.(3) din Codul civil, art. 3 alin.(1), art. 6, art. 7, art. 8, art. 11, art. 13 din Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998.

Poziția, argumentele și solicitările pârâtului Procuratura Generală:

13. ***La 13 octombrie 2025, prin intermediul poștei electronice a Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni, reprezentantul Procuraturii Generale, procuror Victoria Boldesco, a depus referință la cererea de chemare în judecată, prin care a solicitat respingerea acțiunii formulate de Victoria Furtună, ca fiind neîntemeiată.***

14. În motivarea poziției sale, reprezentantul Procuraturii Generale a reiterat perioada de activitate a Victoriei Furtună în calitate de procuror, menționând suplimentar că, la 25 martie 2024, reclamanta a depus cerere de eliberare din funcție prin demisie, cerere acceptată prin Ordinul Procurorului General interimar nr. 524-p din 20 martie 2024. În aceiași perioada de timp, și anume, la 14 martie 2024, în privința reclamantei a fost emisă ordonanță de recunoaștere în calitate de bănuit, fiindu-i incriminată comiterea infracțiunii prevăzute de art. 315 alin.(1) din Codul penal, în cadrul cauzei penale nr. ***** din 01 martie 2024. Temei pentru pornirea cauzei penale a constitut raportul de autosesizare, urmare a examinării notei informative formulate de către procurorul-șef al Procuraturii Anticorupție, Veronica Dragalin, aferent mersului urmăririi penale în cadrul cauzei penale 2024960002 pornită la 11 ianuarie 2024.

15. Reprezentantul Procuraturii Generale a invocat incidența prevederilor art. 6 coroborat cu prevederile art. 3 din Legea nr. 1545/1998, cât și jurisprudența CEDO (*Erdagoz v Turcia, 22 octombrie 1997, §51*), menționând că, pentru angajarea răspunderii statului pentru prejudiciul cauzat prin erori judiciare și de urmărire penală, este necesară, în special, condiția privind existența faptei ilicite, or, nu orice acțiune a organelor de drept și judecătorești atrage răspunderea statului. La caz, reclamanta a avut calitatea de bănuit, deoarece, în privința acesteia exista o bănuială rezonabilă că a comis o infracțiune.

16. Respectiv, fiind analizate probele administrate în cadrul efectuării urmăririi penale din punct de vedere a pertinenței, concludenței, utilității și veridicității lor, s-au epuizat toate mijloacele legale de a acumula probe suplimentare, astfel, fiind atins scopul procesului penal și constatată lipsa în acțiunile bănuitei Victoria Furtună a semnelor calificative ale infracțiunii prevăzute la art. 315 alin.(1) din Codul penal, procesul penal fiind clasat în temeiul prevederilor art. 375 pct. 1 din Codul de procedură penală.

17. Referitor la argumentul reclamantei, precum că, ar fi fost recunoscută în calitate de bănuit ilegal, reprezentantul Procuraturii Generale a susținut că, afirmația dată este declarativă și lipsită de suport legal, deoarece ordonanța de recunoaștere în calitate de bănuit a fost emisă în baza probelor existente la acel moment, care au stat la baza bănuielii rezonabile că Victoria Furtună a comis infracțiunea imputată, existând și nota informativă a procurorului-șef al Procuraturii Anticorupție, Veronica Dragalin, iar acest fapt nu presupune nicidecum existența aceluiași cumul de probe care stă la baza unei ordonanțe de punere sub învinuire sau a unui rechizitoriu.

18. A precizat că, această ordonanță nu a fost contestată în ordinea prevederilor procesual-penale.

19. În consolidarea poziției sale, s-a referit și la principiul independenței și autonomiei procurorului în procesul de luare a deciziilor, potrivit căruia, un procur nu poate fi tras la răspundere pentru interpretarea normelor de drept și aprecierea circumstanțelor unui caz, bazate pe propria convingere, or, în lipsa constatării unui abuz criminal, va fi încălcată independența, imparțialitatea și autonomia în activitatea acestuia.

20. În același context, a invocat jurisprudența CEDO (*cauza Veretca contra Moldovei, Nachalova s.a. v. Bulgaria și Kolevi v. Bulgaria*) care vizează obligația statului de a desfășura o anchetă efectivă, în special atunci când sunt implicate autorități ale statului.

21. Cu privire la evaluarea daunei morale și mărimea compensației pentru repararea prejudiciului moral, reieșind din prevederile legale incidente pretenției, reprezentantul Procuraturii Generale, a specificat că, reclamanta nu a prezentat probe care să ateste cauzarea

acestuia, spre exemplu, un raport psihologic, or, instanța, la determinarea mărimii compensației pentru prejudiciul moral, trebuie să a în considerare atât aprecierea subiectivă, cât și datele obiective, deoarece, în conformitate cu art. 118 din Codul de procedură civilă, fiecare parte trebuie să-și dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale (*f.d.nr. 40-41*).

Poziția, argumentele și solicitările pârâtului Ministerului Justiției:

22. ***La 15 ianuarie 2026, prin intermediul poștei electronice a Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni, reprezentantul Ministerului Justiției, Daniel Pantea, a depus referință la cererea de chemare în judecată, prin care a solicitat respingerea integrală a acțiunii reclamantei Victoria Furtună, ca fiind neîntemeiată.***

23. În motivarea poziției sale, a invocat că, legea aplicabilă la caz este Legea nr. 1545-XII din 25 februarie 2025. Consideră că, prevederile Legii respective au fost interpretate eronat de către reclamantă, în condițiile în care, pentru aplicabilitatea acestora la caz, este necesar a fi întrunite cumulativ, atât dispozițiile art. 6, cât și cele ale art. 3, normele în cauză fiind indisolubile.

24. A menționat că, opinia respectivă este confirmată şi în jurisprudenţa naţională, prin încheierea Colegiului civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii Supreme de Justiţie din 17 noiembrie 2021 (nr. 2ra-1635/21) potrivit căreia, instanţa de apel a reţinut că pentru a fi întemeiate pretenţiile de încasare a prejudiciului material şi a celui moral în condiţiile Legii nr.1545 din 25 februarie 1998, în primul rând acestea trebuie să fie pasibile reparării prin prisma art. 3 din lege, în condiţiile respectării cumulative a dispoziţiilor art. 6 al aceleiaşi legi.

25. În acest sens, art.6 din Legea nr.1541998 prevede expres care sunt cazurile în care survine dreptul persoanei fizice/juridice la repararea prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanţelor judecătoreşti. Astfel, unul din aceste drepturi este și scoaterea persoanei de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale pe temei de reabilitare.

26. Prin urmare, raportând normele legale la care a făcut referire, la situaţia din speţa, a confirmat că, în privinţa reclamantului Victoria Furtună a fost emisă ordonanță de scoatere de sub urmărirea penală. Totuşi, prin prisma Legii nr. 1545/1998, persoana are dreptul să solicite despăgubire în situaţia când aceasta a fost condamnată, iar ulterior în privinţa sa a fost emisă sentinţă de achitare. Anume în astfel de situații se poate invoca că persoana a fost într-adevăr atrasă la răspundere penală. Or, potrivit art. 50 din Codul Penal, se consideră *răspundere penală* condamnarea publică, în numele legii, a faptelor infracţionale şi a persoanelor care le- au săvărşit, condamnare ce poate fi precedată de măsurile de constrângere prevăzute de lege.

27. În continuare, a considerat că, pentru a fi în prezenţa unei acţiuni civile întemeiate, nu este suficient de a fi întrunite doar prevederile art. 6 din Legea nr. 1545/1998, dar este necesară şi întrunirea dispoziţiilor prevăzute de art. 3 alin. (1). Respectiv, a apreciat prezenta acțiune ca nefondată, în condițiile în care, conform prevederilor indicate *supra*, rezultă expres că nu orice acţiune a organelor de drept şi judecătoreşti atrage răspunderea statului, doar cele constatate expres ca ilegale.

28. A evidențiat faptul că, pe durata acţiunilor procesuale aferente cauzei penale, reclamantei nu i-au fost încălcate drepturile procesuale, iar la materialele cauzei nu există nicio probă concludentă, pertinentă, în confirmarea faptului că actele procedurale emise în

privința acesteia, de către organul de drept, au fost calificate ca ilegale. Or, în corespundere cu art. 218 din Codul de procedură penală, instanța de judecată, constatând în procesul de judecată fapte de încălcare a legalităţii şi a drepturilor omului, o dată cu adoptarea hotărîrii, emite şi o încheiere interlocutorie prin care aceste fapte se aduc la cunoștința organelor respective, persoanelor cu funcție de răspundere și procurorului. În speță, reclamantul și-a întemeiat acțiunea pe acțiunile pretins ilegale ale organului de urmărire penală, procuraturii și instanței judecătorești, în lipsa unor acte ce constată în mod expres ilegalitatea acțiunilor întreprinse.

29. Pentru a consolida argumentele de mai sus, a indicat că, clasarea unei cauze penale reprezintă o soluție legală, nu un rebut în activitatea organului de urmărire penală, întrucât, potrivit art. 254 alin. (1) din Codul de procedură penală, organul de urmărire penală are obligația de a examina cauza complet, obiectiv și sub toate aspectele, iar conform jurisprudenței CEDO în cauza Draganschi c. României, (cererea nr. 40.890/04, decizia din 18 mai 2010, §25), statul nu este obligat să obțină o condamnare, ci să asigure o anchetă efectivă și nearbitrară, în timp ce, potrivit Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 7 din 04 iulie 2005, anumite acte procedurale (precum ordonanțele de recunoaștere în calitate de bănuit/învinuit) țin de desfășurarea normală a urmăririi penale și nu afectează, prin ele însele, drepturile persoanei.

30. În ceea ce ține de pretenția reclamantului privind încasarea prejudiciului moral în mărime de 1 000 000,00 lei, cât și a cheltuielilor de judecată, reieșind din lipsa probatoriului privind ilegalitatea acțiunilor organului de urmărire penală, a pretins că este o pretenție nefondată și neîntemeiată, or, acesta este un litigiu cu caracter civil și nu ține de competența instanței de judecată de a se expune pe marginea aspectului legalității procedurii respective. Totodată, în consolidarea celor menționate, face referire la pct. 19 din Hotărîrea Plenului Curţii Supreme de Justiţie nr. 8 din 24 decembrie 2012 cu privire la examinarea litigiilor privind repararea prejudiciului moral şi material cauzat persoanelor deţinute prin violarea art. 3, 5, 8 din Convenţia Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului şi a Libertăţilor Fundamentale, potrivită căruia, prejudiciul material şi moral urmează a fi reparate doar dacă se stabileşte violarea Convenţiei, dacă a fost stabilit prejudiciul şi dacă există o legătură de cauzalitate între violarea Convenţiei şi prejudiciul pretins.

31. În continuare, a indicat că, cuantumul compensației pentru prejudiciul moral este stabilit de instanța de judecată în baza principiilor echității și rezonabilității, conform art. 11 din Legea nr. 1545/1998. De asemenea, instanța trebuie să țină cont atât de percepția subiectivă a victimei asupra suferințelor, cât și de probele obiective care confirmă existența acestora (pct. 25 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 9 din 09.10.2006). Prejudiciul moral include suferințe psihice sau fizice cauzate prin încălcarea unor valori nepatrimoniale precum viața, sănătatea, demnitatea sau reputația. Sarcina probei revine persoanei vătămate, care trebuie să demonstreze existența și intensitatea suferințelor, indicând circumstanțele și acțiunile ce le-au generat (Hotărârea Plenului CSJ nr. 9/2006). În lipsa unor probe concludente, cererea de compensare poate fi considerată formală și neîntemeiată. Totodată, despăgubirile trebuie să fie proporționale cu gravitatea prejudiciului și cu gradul de afectare a valorilor sociale protejate. În context, face trimitere și la cauza Cozimolici, decizia CSJ din 26 decembrie 2008, dos. Nr. 1ra-1359/08.

32. În aceiași ordine de idei, a solicitat și respingerea cerinței privind compensarea cheltuielilor de judecată ca neîntemeiată, reieșind din jurisprudența CEDO, cât și din faptul neprezentării de către avocat a dării de seamă cu privire la lucrul efectuat.

Explicațiile participanților la proces:

33. În ședința de judecată, **reprezentantul reclamantului, avocatul Igor Hlopețchi,** a susținut cererea de chemare în judecată și a solicitat admiterea acesteia în sensul formulat. Suplimentar la cele expuse în cerere, a mai făcut unele precizări: fostul procuror general din acea perioada, Ion Munteanu, a dispus pornirea cauzei penale 20249250008, și, folosindu-se de situația că doamna Furtună nu cunoștea specificul activității Serviciului de Informare și Securitate și a modalității de acordarea a accesului la secretul de stat, au impus-o să completeze formularele pentru a avea acces la secretul de stat, adică au tras-o în capcană. Unicul scop al pornirii acestei cauze penale abuzive a fost scopul de a o înlătura din proces. În același timp, în mass-media această cauza penală a fost mediatizată agresiv, SIS a făcut scurgeri, ca doamna Furtună să fi discreditată. ***În ceea ce ține de argumentul Ministerului Justiției*** cu privire la faptul că, persoana se consideră trasă la răspundere penală, când este condamnată, a reiterat jurisprudența CSJ, și a menționat că acest argument urmează a fi tratat cu reticență. A mai evidențiat faptul că, urmează de ținut cont, la speța dată, de jurisprudența unitară desfășurată în special la Judecătoria Hîncești, sediul Ialoveni. Referitor la măsurile aplicate în privința clientei sale, a indicat că aceasta a fost supusă percheziției la locul de muncă, percheziției informatice, i-a fost aplicat consemn la frontiera, care nu a fost scos nici până în ziua de astăzi, fiind oprită și abuziv supusă controlului la fiecare ieșire din țară, iar toate aceste acțiuni sunt legate de cauza penală care a fost pornită în privința d-ei. Toate mijloacele de probă sunt la materialele cauzei, iar actele, în baza cărora, au fost întreprinse anumite acțiuni în privința Victoriei Furtună, nu sunt susceptibile de a fi contestate, și poate fi invocată nulitatea acestora în instanță, iar ordonanța de scoatere de sub urmărire penală nu a fost contestată. Cu privire la încasarea cheltuielilor de judecată, a precizat că, nu se solicită încasarea cheltuielilor pentru asistența juridică, doar suma de 200,00 lei, care cade sub incidența art. 96 din Codul de procedură civilă. În ceea ce privește calitatea de pârât al Serviciului de Informații și Securitate în cauza dată, a specificat că, reprezentanții acestei autorități au făcut parte din grupul de urmărire penală, în baza ordonanței, iar informațiile și formulările pentru care a fost înlăturată Victoria Furtună din funcție, au fost depuse și ridicate în cadrul urmăririi penale și cad sub incidența H.G. nr. 1176, atribuite la parafa de secretizare „strict secret”, la care părțile nu au acces, inclusiv, ordonanța de percheziție. Scurgerile de informații în presă le probează prin comunicările activistului civic Anatol Mătăsaru. În baza informației furnizate de Serviciul de Informații și Securitate, ulterior, Ordinul procurorului general prin care i-a fost retras accesul Victoriei Furtună la secretul de stat, ultimei i-au fost create repercusiuni asupra carierei, deoarece, informația se conține în dosarul personal al acesteia. A mai menționat că, în cazuri similare, conform practicii unitare a instanțelor judecătorești, astfel de cereri de chemare în judecată au fost admise.

34. În ședința de judecată, reprezentantul pârâtului Ministerul Justiției, Daniel Pantea, a susținut referința prezentată și a pledat pentru respingerea cererii de chemare în judecată ca fiind neîntemeiată. La argumentul apărării privind existența cauzelor similare, nu consideră posibilă exemplificarea acestora pentru o eventuală soluție de admitere a cererii Victoriei Furtună, deoarece, hotărârile pronunțate în cauza Popov, nu sunt

definitive și irevocabile, și vizează alte aspecte de procedură, iar suma solicitată este una exagerată. Referitor la evaluarea și mărimea prejudiciului moral, a mai făcut referire la cauza Zafonschi Serghei împotriva Ministerului Justiției.

35. Reprezentantul Serviciului de Informații și Securitate, Radu Frija a declarat că, Legea nr. 1545/1998 vizează organele de urmărire penală, procuratura, instanțele judecătorești și menționează expres cine poate avea calitate de pârât, respectiv, Serviciul de Informații și Securitate în Lege nu se regăsește, motiv din care, cererea de chemare în judecată pe orice pretenție este neîntemeiată.

36. În partea ce vizează argumentele apărării, a specificat că, concluzia Serviciului privitor la neacordarea accesului la secret de stat datează din 19 februarie 2024 iar cauza penală este pornită la 1 martie 2024, corespunzător nu putea SIS-ul să nu-i acorde acces la secretul de stat d-ei Furtună, ca urmare a unei cauze penale care nici măcar nu era pornită.

37. Legat de faptul, precum că SIS ar face parte din grupul de urmărire penală, luând în considerație că nu este probat, a menționat că, din anul 2023 de când s-a modificat legislația, SIS nu mai are activitate specială de investigație, de asemenea, SIS nu are organe de urmărire penală. Serviciul cu ofițerii săi nu pot *apriori* fi membri ai grupului de urmărire penală indiferent de cauză, în privința oricui nu ar fi, respectiv conceptual nu este posibil, nu trebuie să fie probat faptul dat.

38. Pe marginea expunerii avocatului despre măsurile speciale de investigații, legea le stabilește clar, totodată, nu a fost prezentată nici o probă că una din aceste măsuri speciale a fost realizată în privința doamnei Furtună. La fel, nu a fost probat faptul invocat de apărare, precum că, scurgerile de informații în mass-media au fost organizate de SIS, și dacă a avut loc o astfel de faptă, iar, noțiunea de linșaj mediatic nu au o relevanță juridică situației date.

39. Referitor la prejudiciu, toate afirmațiile că ar fi existat, nu sunt susținute de absolut nici o probă, or, faptul aflării simple sub bănuială 5 luni de zile, momentul în care autoritățile statului nu au întreprins nici o acțiune care ar limita drepturile sale, nu poate fi reținută. Afirmația că reclamanta ar fi supusă consemnului la frontieră, nu este probată, iar, consemnul la frontieră nu este o măsură procesual penală sau o măsură specială de investigație, și e cu totul altă procedură, este o procedură administrativă, și nu are legătură cu prezenta cauză penală.

40. Reprezentantul Procuraturii Generale, în ședința de judecată nu s-a prezentat, însă, prin referința depusă, a solicitat examinarea acțiunii în lipsa sa. Pârâții Ion Munteanu, Procuratura Anticorupție și Veronica Dragalin, în ședința de judecată nu s-au prezentat, procedura de citare a fost respectată (*f.d.33-39*).

Aprecierea instanței de judecată:

41. ***Audiind participanții la proces, examinând probele administrate pentru dovedirea celor invocate și raportându-le, per ansamblu, la prevederile legale ce guvernează spața, instanța de judecată consideră necesar de a admite parțial acțiunea înaintată de Victoria Furtună, reieșind din următoarele considerente.***

42. Instanța de judecată menționează că în conformitate cu art. 5 alin. (1)-(2) din Codul de procedură civilă, orice persoană interesată este în drept să se adreseze în instanța judecătorească, în modul stabilit de lege, pentru a-și apăra drepturile încălcate sau contestate, libertățile și interesele legitime. Nici unei persoanei nu i se va refuza apărarea judiciară din motiv de inexistență a legislației, de imperfecțiune, coliziune sau obscuritate a legislației în vigoare.

43. În conformitate cu prevederile art. 19 alin. (1)-(3) din Codul civil, în condițiile legii, persoana lezată într-un drept al ei sau într-un interes recunoscut de lege poate cere repararea integrală a prejudiciului patrimonial și nepatrimonial cauzat astfel. Se consideră prejudiciu patrimonial cheltuielile pe care persoana lezată le-a suportat sau urmează să le suporte la restabilirea dreptului sau interesului recunoscut de lege încălcat, distrugerea sau deteriorarea bunurilor sale (daună reală), precum și profitul ratat ca urmare a încălcării dreptului sau interesului recunoscut de lege (profit ratat). Se consideră prejudiciu nepatrimonial (prejudiciu moral) suferințele fizice și psihice, precum și diminuarea calității vieții. În cazul vătămării sănătății, prejudiciul nepatrimonial cuprinde, de asemenea, pierderea sau diminuarea unei capacități a corpului uman (prejudiciu biologic).

44. Conform prevederilor art.118 alin.(1), (3) Codul de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel. Circumstanţele care au importanță pentru soluționarea justă a cauzei sânt determinate definitiv de instanţa judecătorească pornind de la pretenţiile şi obiecţiile părţilor şi ale altor participanţi la proces, precum şi de la normele de drept material şi procedural ce urmează a fi aplicate.

45. Potrivit art.121 Cod de procedură civilă, instanţa judecătorească reţine spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenţa sau inexistența de circumstanţe, importante pentru soluţionarea justă a cazului.

46. După cum prevede art. 130 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multe aspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

47. În conformitate cu art. 239 din Codul de procedură civilă, hotărârea judecătorească trebuie să fie legală și întemeiată. Instanța își întemeiază hotărârea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanță și pe probele cercetate în ședința de judecată.

48. Totodată, potrivit art. 240 alin. (1) din Codul de procedură civilă, la deliberarea hotărârii, instanța judecătorească apreciază probele, determină circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinilor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părți, legea aplicabilă soluționării pricinii și admisibilitatea acțiunii.

49. Instanța de judecată constată că raportul juridic material litigios supus judecății derivă din răspunderea patrimonială a statului în baza Legii nr.1545/25.02.1998 care stabilește obligația de reparare a prejudiciului moral pretins a fi provocat prin faptele ilicite săvârșite de organele de urmărire penală și de procuratură.

50. Conform prevederilor art. 1 din Legea privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acţiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii şi ale instanţelor judecătoreşti (în continuare Legea 1545/1998), prezenta lege constituie actul legislativ de bază care reglementează cazurile, modul şi condiţiile de răspundere patrimonială a statului pentru prejudiciul cauzat prin acţiunile ilicite comise în procesele penale şi contravenţionale de organele de urmărire penală, de procuratură şi de instanţele judecătoreşti.

51. Conform art. 2 din Legea 1545/1998, acţiuni ilicite - acţiuni sau inacţiuni ale organului împuternicit să examineze cazurile cu privire la contravenţii, ale organului de urmărire penală sau ale instanţei de judecată, care exclud vinovăţia acestora, al căror caracter ilegal se manifestă prin încălcarea principiului general, potrivit căruia nici o persoană

nevinovată nu poate fi trasă la răspundere şi nu poate fi judecată, (erori) ori fapte ale persoanelor cu funcţie de răspundere din organul de urmărire penală sau din instanţa de judecată, manifestate prin încălcarea intenţionată a normelor procedurale şi materiale în timpul procedurii penale sau contravenţionale (infracţiuni).

52. Articolul 3 alin. (1)-(2) din Legea 1545/1998 stabilește că, în conformitate cu prevederile prezentei legi, este reparabil prejudiciul material şi moral cauzat persoanei fizice sau juridice în urma: a) reţinerii ilegale, aplicării ilegale a măsurilor preventive sub formă de arest, de declaraţie de a nu părăsi localitatea sau ţara, tragerii ilegale la răspundere penală; b) condamnării ilegale, confiscării ilegale a averii, supunerii ilegale la muncă neremunerată în folosul comunităţii; c) efectuării ilegale, în cazul urmăririi penale ori judecării cauzei penale, a percheziţiei, ridicării, punerii ilegale sub sechestru a averii, eliberării sau suspendării ilegale din lucru (funcţie), precum şi în urma altor acţiuni de procedură care limitează drepturile persoanelor fizice sau juridice; d) supunerii ilegale la arest contravenţional, reţinerii contravenţionale ilegale sau aplicării ilegale a amenzii contravenţionale de către instanţa de judecată; e) efectuării măsurilor speciale de investigaţii cu încălcarea prevederilor legislaţiei; f) ridicării ilegale a documentelor contabile, a altor documente, a banilor, a ştampilelor, precum şi în urma blocării conturilor bancare.

53. Prejudiciul cauzat se repară integral, indiferent de culpa persoanelor cu funcţie de răspundere din organele de urmărire penală, din procuratură şi din instanţele judecătoreşti.

54. În contextul legal menționat mai sus, instanța reține că obiectul prezentei cauze nu este verificarea exhaustivă a legalității fiecărei acțiuni procesual-penale întreprinse în cauza penală nr. ***** și nici substituirea procurorului sau a judecătorului de instrucție în aprecierea probelor administrate în acea cauză. În prezenta procedură civilă, instanța verifică dacă reclamanta se încadrează în ipoteza legală de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile organelor de urmărire penală și ale procuraturii, dacă prejudiciul moral este dovedit ori poate fi dedus rezonabil din natura ingerinței suportate și care este întinderea unei compensații echitabile.

55. Așadar, în vederea soluționării litigiului de fond, instanța de judecată verifică dacă au fost îndeplinite în mod cumulativ condițiile constitutive ale dreptului la repararea prejudiciului prevăzute de Legea nr. 1545/25.02.1998 privind plata despăgubirilor pentru pagubele morale cauzate de acțiunile ilicite ale organelor de stat.

56. Aplicând aceste repere la prezenta cauză, instanța constată că, potrivit Ordonanței de clasare a procesului penal din 22 iulie 2024, cauza penală nr. ***** a fost pornită la 01.03.2024 de către Procurorul General interimar Ion Munteanu, pe faptele de divulgare a datelor urmăririi penale contrar interdicției persoanelor care efectuează urmărirea penală, infractiune prevăzută în art. 315 alin. (l) din Codul penal. Temei pentru pornirea prezentei cauze penale a constituit, raportul de autosesizare al acestuia, urmare a examinării notei informative formulată de către procurorulal Procuraturii Anticorupție, Veronica Dragalin, aferent mersului urmăririi penale în cadrul cauzei penale nr. 2024960002, pornită la 11.01.2024, în care urmărirea penală este exercitată de către un grup de procurori din cadrul Procuraturii Anticorupție ofițeri de urmărire penală detașați în cadrul Procuraturii Anticorupție. Iar, prin ordonanța din 14 martie 2024, Furtuna Victoria a fost recunoscută în calitate de bănuită în săvârșirea infracțiunii prevăzută de art.315 alin.(1) din Codul penal.

57. Într-un final, toate acțiunile de urmărire penală au încetat prin scoaterea Victoriei Furtună de sub urmărire penală.

58. Conform art. 10 din Legea 1545/1998, dreptul persoanei fizice la repararea prejudiciului moral în mărimea şi în modul stabilite de prezenta lege apare în cazurile specificate la art. 6.

59. În conformitate cu prevederile art. 6 lit. b) din aceeași Lege, dreptul la repararea prejudiciului, în mărimea și modul stabilite de prezenta lege, apare în cazul: b) scoaterea persoanei de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale pe temeiuri de reabilitare.

60. Instanța de judecată notează că, în conformitate cu prevederile stipulate la art.284 alin.(1) şi (2) Codul de procedură penală, scoaterea persoanei de sub urmărirea penală este actul de reabilitare şi finalizare în privinţa persoanei a oricăror acţiuni de urmărire penală în legătură cu fapta anterior imputată. Scoaterea persoanei de sub urmărirea penală are loc când aceasta este bănuit sau învinuit şi se constată că fapta nu a fost săvârşită de bănuit sau învinuit; există vreuna din circumstanţele prevăzute la art. 275 pct. 1)–3), inclusiv dacă fapta constituie o contravenţie; există cel puţin una din cauzele prevăzute la art. 35 din Codul penal.

61. Totodată, dispoziția art.66 alin. (3) Cod de procedură penală statuează că, în cazul în care învinuirea nu a fost confirmată, învinuitul sau, după caz, inculpatul are dreptul la reabilitare.

62. În corespundere cu prevederile art. 16 alin. (1) lit. g) din Codul civil, apărarea dreptului civil se face, în condițiile legii, prin: g) repararea prejudiciului patrimonial și, în cazurile prevăzute de lege, a celui nepatrimonial.

63. În conformitate cu prevederile art. 19 alin. (1)-(3) din Codul civil, în condițiile legii, persoana lezată într-un drept al ei sau într-un interes recunoscut de lege poate cere repararea integrală a prejudiciului patrimonial și nepatrimonial cauzat astfel. Se consideră prejudiciu patrimonial cheltuielile pe care persoana lezată le-a suportat sau urmează să le suporte la restabilirea dreptului sau interesului recunoscut de lege încălcat, distrugerea sau deteriorarea bunurilor sale (daună reală), precum și profitul ratat ca urmare a încălcării dreptului sau interesului recunoscut de lege (profit ratat). Se consideră prejudiciu nepatrimonial (prejudiciu moral) suferințele fizice și psihice, precum și diminuarea calității vieții. În cazul vătămării sănătății, prejudiciul nepatrimonial cuprinde, de asemenea, pierderea sau diminuarea unei capacități a corpului uman (prejudiciu biologic)..

64. Potrivit art. 2007 alin. (1) din Codul civil, prejudiciul cauzat persoanei prin acțiunile organelor de urmărire penală, ale procuraturii sau ale instanțelor de judecată se repară de către stat integral, indiferent de vinovăția persoanei responsabile, în următoarele cazuri: a) condamnare ilegală, tragere ilegală la răspundere penală, aplicare ilegală a măsurii preventive sub forma arestului preventiv sau sub forma declarației scrise de a nu părăsi localitatea; b) aplicare ilegală, în calitate de sancțiune contravențională, a arestului, a muncii neremunerate în folosul comunității; c) acțiuni sau inacțiuni care au dus, după caz, la: constatarea de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin hotărâre, a încălcării drepturilor sau libertăților fundamentale ale unei persoane și dispunerea achitării unor sume în beneficiul acesteia; pronunțarea unei hotărâri de către o instanță judecătorească națională, ca urmare a condamnării statului de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin care s-a dispus achitarea unor sume din contul statului.

65. În temeiul dispozițiilor legale citate, este instituită obligația generală a statului de a repara prejudiciul cauzat prin desfășurarea acțiunilor de urmărire penală în privința persoanei care au avut ca finalitate scoaterea persoanei de sub urmărire penală. Or, potrivit

art. 284 alin. (2) din Codul de procedură penală prevede expres că scoaterea persoanei de sub urmărirea penală are loc când aceasta este bănuit sau învinuit și se constată temeiurile prevăzute de lege, iar dispoziția art.6 din Legea nr.1545 din 25 februarie 1998, condiționează dreptul al despăgubire de reabilitarea persoanei.

66. De asemenea, art. 23 alin. (3) din Codul de procedură penală recunoaște dreptul persoanei în privința căreia s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală pe temei de reabilitare de a fi repusă în drepturi și de a fi despăgubită pentru prejudiciul cauzat.

67. La acest capitol, analizând raționamentele mai sus-elucidate în raport cu dispozițiile Legii nr.1545/25.02.1998, instanța de judecată concluzionează că în pricină există temei de fapt și de drept care atrage răspunderea statului pentru prejudiciul cauzat prin acțiunile organului de urmărire penală și ale procuraturii, în temeiul Legii nr.1545/25.02.1998. Or, scoaterea persoanei de sub urmărire penală potrivit legii reprezintă temei de reabilitare și dă dreptul la despăgubire.

68. La caz, analizând argumentele invocate de reprezentantul Procuraturii Generale în raport cu materialele cauzei și normele de drept material aplicabile, instanța de judecată le reține ca fiind neîntemeiate și juridic irelevante.

69. Or, dreptul la repararea prejudiciului moral și material se naște *ex lege* din momentul adoptării unei decizii de reabilitare, cum este ordonanța de clasare a procesului penal în temeiul art. 275 pct. 1 din Codul de procedură penală

70. Prin urmare, teza Procuraturii potrivit căreia statul ar fi exonerat de răspundere deoarece acțiunile inițiale se bazau pe o „bănuială rezonabilă" este fundamental greșită. Clasarea definitivă a procesului penal pe motive de reabilitare lipsește de suport juridic retroactiv ingerința statului, confirmând caracterul nejustificat al supunerii reclamantei procedurilor penale represive.

71. Deși instanța acceptă distincția teoretică invocată de Procuratură, bazată pe jurisprudența CEDO (*Erdagoz v. Turcia*), conform căreia standardul de probațiune pentru faza de bănuit este mai scăzut decât cel pentru punerea sub învinuire, acest argument nu înlătură producerea prejudiciului.

72. Urmărirea penală declanșată împotriva reclamantei Victoria Furtună, în baza unei note informative de autosesizare, a generat un impact sever și imediat asupra rezonanței sale sociale, demnității umane și reputației profesionale ireproșabile. Faptul că acuzația s-a dovedit a fi nefondată obligă statul – prin prisma art. 53 din Constituția Republicii Moldova – să repare integral consecințele negative ale acestei disfuncții a sistemului judiciar.

73. Prin urmare, argumentul pârâtului potrivit căruia reclamanta nu ar putea pretinde reparație doar pentru că a avut calitatea de bănuit, dar nu de învinuit ori inculpat, nu poate fi reținut. O asemenea interpretare ar lipsi de efect util reglementarea expresă privind scoaterea bănuitului de sub urmărire penală și ar restrânge nejustificat sfera garanției reparatorii prevăzute de legea specială.

74. Or, dreptul la repararea prejudiciului apare nu doar în ipoteza achitării definitive, ci și în ipoteza scoaterii persoanei de sub urmărire penală sau încetării urmăririi penale pe temeiuri de reabilitare. Această interpretare este conformă practicii instanțelor superioare, care tratează scoaterea de sub urmărire penală pe temei de reabilitare ca temei suficient pentru examinarea pretenției de reparare a prejudiciului, fără a confunda însă existența temeiului cu acordarea automată a sumei solicitate.

75. În aceeași ordine de idei, instanța respinge și argumentul reprezentantului Procuraturii Generale precum că ordonanța de recunoaștere în calitate de bănuit nu a fost contestată în ordenea prevederilor procesual-penale.

76. În virtutea jurisprudenței constante a Curții Supreme de Justiție a Republicii Moldova, omisiunea de a exercita o cale de atac internă împotriva unui act procedural intermediar nu anulează dreptul material la reparație, din moment ce scopul final al procesului penal a fost atins prin însăși ordonanța de clasare emisă de organul de urmărire penală. Odată ce acuzarea a constatat din oficiu lipsa semnelor calificative ale infracțiunii, orice procedură de contestare anterioară a devenit caducă, fiind absorbită de efectul total de reabilitare al ordonanței de clasare.

77. La fel, instanța reține că argumentul Procuraturii ce vizează independența și autonomia procurorului de caz reprezintă o confuzie gravă între răspunderea personală (patrimonială sau disciplinară) a acestuia și răspunderea instituțională a Statului.

78. Prezenta acțiune nu tinde la sancționarea personală a procurorului care a instrumentat dosarul penal sau a procurorului-șef al Procuraturii Anticorupție, ci angajează exclusiv patrimoniul public pentru eșecul funcțional al organelor de drept. Principiul independenței de opinie a procurorului ocroteste libertatea de apreciere a acestuia în raport cu ierarhia internă, însă nu poate fi convertit într-un paravan de impunitate care să lipsească cetățenii de garanțiile fundamentale împotriva abuzurilor sau erorilor de urmărire penală.

79. La fel, instanța de judecată examinând referința depusă de reprezentantul Ministerului Justiției, Daniel Pantea, o reține ca fiind nefondată.

80. Susținerea pârâtului conform căreia dreptul la despăgubire ar fi condiționat de existența cumulativă a unei hotărâri separate de constatare a ilegalității actelor (art. 3) și a unei sentințe de achitare după condamnare (art. 6) reprezintă o interpretare eronată și restrictivă a Legii nr. 1545/1998.

81. Așadar, argumentul potrivit căruia, în lipsa unei sentințe de achitare, acțiunea ar fi lipsită de temei, nu poate fi reținut.

82. Articolul 6 din Legea nr. 1545/1998 este o normă specială autonomă, care prevede expres *„cazurile în care survine dreptul la repararea prejudiciului”*, printre care se numără explicit la lit. b) *„scoaterea persoanei de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale pe temei de reabilitare”*. Ordonanța de clasare pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii reprezintă, în sine, actul juridic constatator al atingerii nejustificate aduse drepturilor persoanei.

83. În mod subsecvent, din moment ce statul a recunoscut oficial, prin actul de clasare, că reclamanta Victoria Furtună nu a comis nicio infracțiune, ingerința inițială în drepturile acesteia își pierde legitimitatea, generând obligația obiectivă a statului de a repara prejudiciul.

84. Instanța de judecată reține că, Ministerul Justiției limitează abuziv textul Legii nr. 1545/1998. Această lege ocrotește cetățeanul nu doar împotriva sentințelor de condamnare eronate, ci și împotriva măsurilor procesuale de constrângere sau de limitare a drepturilor din faza de urmărire penală. Calitatea oficială de bănuit, restricțiile de deplasare asociate sau simpla presiune a calității de subiect într-un dosar penal penalizează social și profesional individul. Titlul legii stipulează clar repararea prejudiciului cauzat de *„organele de urmărire penală și ale procuraturii”*, structuri care nu emit sentințe de condamnare, ci

doar instrumentează faza inițială. Dacă legea s-ar aplica doar la condamnări, textul referitor la „organele de urmărire penală” ar fi lipsit de orice sens juridic.

85. Totodată, faptul că procurorul a acționat „legal” atunci când a clasat cauza nu șterge cu buretele suferința anterioară a reclamantei. Răspunderea în baza Legii nr. 1545/1998 este obiectivă, bazată pe riscul de activitate al statului. Din moment ce acuzațiile aduse unui procuror în funcție, la caz, Victoria Furtună, s-au dovedit a fi complet nefondate, statul are obligația constituțională, prin prisma art. 53 din Constituție, să repare prejudiciul, indiferent dacă procurorii de caz au fost de bună-credință sau nu.

86. În consecință, constatând întrunirea cumulativă a condițiilor răspunderii statului – existența actului de reabilitare, realitatea prejudiciului moral și legătura de cauzalitate directă – instanța apreciază acțiunea reclamantei ca fiind parțial întemeiată.

87. Astfel, instanța de judecată reieșind din cerințele invocate de partea reclamantă în cererea de chemare în judecată, se va expune în consecutiv pretențiilor înaintate

88. Referitor la solicitarea reclamantei Victoria Furtună privind constatarea faptului încălcării drepturilor recunoscute de art. 6 par.1 combinat cu art. 3 lit a) și b); art. 8 par. 1, art. 10, art. 17; art. 2 par. 2 din Protocolul adițional nr. 4; art. 3 din Protocolul adițional nr. 7; art. 4 par. 1), 2) și 3) din Protocolul adițional nr. 7 la Convenția Europeană, prin tragerea ilegală la răspundere penală a Victoriei Furtună pentru pretinsa săvârșire a infracțiunii prevăzute de art. 315 alin. (1) din Codul penal al Republicii Moldova, în cauza penală nr. *****, instanța de judecată o consideră neîntemeiată și care urmează a fi respinsă, din raționamentele ce urmează.

89. Analizând starea de fapt din dosar, instanța constată că o mare parte din normele internaționale invocate de reclamantă sunt complet străine circumstanțelor cauzei, fiind calificate ca vădit nefondate:

90. Instanța reține că reclamanta nu a prezentat careva probe precum că a fost supusă unor măsuri preventive privative sau restrictive de libertate severe (cum ar fi interdicția de a părăsi țara sau localitatea) care să fi depășit limitele legale minime ale unei investigații standard, pentru a fi constatat încălcarea art. 2 par. 2 din Protocolul nr. 4 - Libertatea de circulație.

91. La fel, și prevederile art. 3 din Protocolul nr. 7 - Compensarea în caz de eroare judiciară, ori, cest text se aplică exclusiv situațiilor în care o persoană a fost condamnată printr-o hotărâre judecătorească definitivă, iar ulterior condamnarea a fost anulată deoarece s-a descoperit o eroare judiciară. În speță, procesul penal împotriva reclamantei a fost clasat prin ordonanță încă din faza inițială a urmăririi penale, dosarul neajungând niciodată pe rolul unei instanțe de judecată în vederea unei condamnări.

92. Ce ține de prevederile art. 4 din Protocolul nr. 7 - Dreptul de a nu fi judecat sau pedepsit de două ori (*Ne bis in idem),* instanța de judecată relevă că reclamanta a fost supusă unei singure proceduri de urmărire penală în dosarul nr. *****, procedură finalizată prin clasare. Nu a existat o dublă urmărire penală sau o dublă penalizare pentru aceeași faptă.

93. Instanța reține că simpla pornire a unei anchete penale în baza unui raport de autosesizare nu constituie o violare automată a dreptului la viață privată (art. 8) sau a libertății de exprimare (art. 10). Activitatea organelor de urmărire penală face parte din mecanismul normal de funcționare al unui stat de drept. Faptul că acuzațiile s-au dovedit în final a fi nefondate, iar procesul penal a fost clasat în temeiul art. 275 pct. 1 CPP, demonstrează că sistemul intern de garanții a funcționat corect și a restabilit rapid legalitatea,

eliminând orice caracter abuziv de durată care ar fi putut atrage incidența art. 17 (interzicerea abuzului de drept).

94. Potrivit articolul6 §1 din CEDO - orice persoană are dreptul de ai fi examinată cauza în mod echitabil, public şi întrun termen rezonabil, de către un tribunal independent şi imparţial, stabilit prin lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor şi obligaţiilor cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzaţii în materie penală îndreptată împotriva sa.

95. Reieșind din conținutul art. 6 din CEDO, instanța de judecată relevă că dispozițiile acestuia garantează dreptul la un proces echitabil, inclusiv dreptul la o audiere publică, într-un termen rezonabil, în fața unei instanțe imparțiale și independente, însă pentru a stabili o încălcare a acestui drept, reclamanta trebuie să demonstreze în mod concludent că procedurile penale la care a fost supusă au fost nelegale, iar drepturile sale procesuale au fost efectiv încălcate.

96. În sinteză, instanța de judecată relevă că urmărirea penală nu echivalează cu o condamnare, or este important de subliniat că simpla supunere unei persoane unei proceduri de urmărire penală nu reprezintă o încălcare a dreptului la un proces echitabil. Urmărirea penală face parte din procesul de investigare a presupuselor infracțiuni, iar persoana vizată beneficiază de prezumția de nevinovăție pe tot parcursul procedurilor. Numai în cazul în care procesul penal se desfășoară cu încălcări majore ale drepturilor fundamentale poate fi invocat art. 6 din CEDO, iar în absența unor astfel de nereguli, urmărirea penală nu constituie o încălcare a acestui drept.

97. Instanța de judecată precizează că, în cadrul unui litigiu civil întemeiat pe prevederile Legii nr. 1545/1998, rolul instanței naționale este de a verifica dacă sunt întrunite condițiile răspunderii instituționale a statului și de a acorda o reparație materială sau morală directă. Instanța civilă nu are competența funcțională de a acționa ca o curte constituțională sau internațională autonomă, care să emită declarații pur formale sau teoretice de încălcare a unor articole specifice din Convenția Europeană în dispozitivul hotărârii, separate de acordarea remediului patrimonial.

98. Conform jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, o persoană își pierde calitatea de „victimă" a unei pretinse încălcări a Convenției dacă autoritățile naționale au recunoscut, în substanță, existența unei ingerințe și au oferit o reparație adecvată și suficientă pentru prejudiciul suferit.

99. Prin admiterea parțială a acțiunii și obligarea statului la plata unei sume cu titlu de prejudiciu moral, instanța a asigurat deja un remediu juridic efectiv la nivel național. Această compensație acoperă pe deplin stresul procesual, atingerea adusă reputației profesionale (art. 8) și disconfortul generat de faza inițială a urmăririi penale.

100. În consecință, constatând că protecția drepturilor reclamantei a fost realizată pe deplin prin aplicarea mecanismului compensatoriu prevăzut de Legea nr. 1545/1998, instanța respinge ca neîntemeiată solicitarea de constatare directă a violării articolelor și protocoalelor CEDO menționate.

101. Cu referire la solicitarea reclamantei Furtuna Victoria privind compensarea prejudiciului moral în mărime de 1 000 000 (un milion) lei cauzat prin acțiunile ilicite ale organului care desfăsoară activitatea specială de investigații, ale procuraturii în cauza penală nr. *****, instanța de judecată o consideră parțial întemeiată, din considerentele ce succed.

102. Conform art. 11 alin. (1)-(3) din aceeași Lege, mărimea compensaţiei pentru repararea prejudiciului moral se stabileşte de instanţa de judecată în modul prevăzut de prezenta lege. Mărimea concretă a compensaţiei se determină luîndu - se în considerare: a) gravitatea infracţiunii de a cărei săvîrşire a fost învinuită persoana respectivă; b) caracterul şi gravitatea încălcărilor procesuale comise la urmărirea penală şi la examinarea cauzei penale în instanţa de judecată; c) rezonanţa pe care a avut-o în societate informaţia despre învinuirea persoanei; d) durata urmăririi penale, precum şi durata examinării cauzei penale în instanţa de judecată; e) natura dreptului personal lezat şi locul lui în sistemul de valori al persoanei; f) suferinţele fizice, caracterul şi gradul suferinţelor psihice; g) măsura în care compensaţia bănească poate atenua suferinţele fizice şi psihice cauzate; h) durata aflării nelegitime a persoanei în detenţie. Instanţa de judecată va determina mărimea compensaţiei şi în baza criteriilor specificate la art. 219 alin.(4) din Codul de procedură penală. În toate cazurile, instanţa de judecată se va baza pe principiile compensării rezonabile şi echitabile a prejudiciului moral.

103. Articolul 2036 alin. (1)-(3) Codul civil învederează că, în cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum şi în alte cazuri prevăzute de lege, instanța de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparația prejudiciului prin plata de despăgubiri. Prejudiciul moral se repară indiferent de existența şi întinderea prejudiciului patrimonial. Reparația prejudiciului moral se face şi în lipsa vinovăției autorului, faptei ilicite în cazul în care prejudiciul este cauzat prin condamnare ilegală, atragere ilegală la răspundere penală, aplicare ilegală a arestului preventiv sau a declarației scrise de a nu părăsi localitatea, aplicarea ilegală în calitate de sancțiune administrativă a arestului, muncii neremunerate în folosul comunității şi în alte cazuri prevăzute de lege.

104. Conform art. 2037 Codul civil, mărimea despăgubirii pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul şi gravitatea prejudiciului moral cauzat persoanei vătămate, de gradul de vinovăție a autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, şi de măsura în care această despăgubire poate aduce satisfacție echitabilă persoanei vătămate. Caracterul şi gravitatea prejudiciului moral le apreciază instanța de judecată, luînd în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, restrângerea posibilităților de viață familială şi socială, precum şi statutul social al persoanei vătămate. La determinarea despăgubirii, instanța de judecată va tinde să acorde o despăgubire care, pe de o parte, are o mărime comparabilă cu cea acordată în mod obişnuit în împrejurări similare şi, pe de altă parte, ia în cont particularitățile cazului.

105. În sensul normelor de drept sus-indicate, instanța de judecată apreciază dacă prejudiciul moral invocat a fost dovedit parțial, determinând cuantumul rezonabil și echitabil al despăgubirii, sub aspect patrimonial și examinează dacă pretențiile au fost probate sub raportul existenței și întinderii lor.

106. La cuantificarea prejudiciului, instanța va ține cont de principiile compensării echitabile și rezonabile, natura dreptului lezat, gravitatea și durata suferințelor suportate, precum și de durata procesului penal derulat în privința reclamantei, circumstanțe care indubitabil au cauzat reclamantei stare de stres și frustrare prelungită.

107. Totodată, se va corobora practica judiciară națională și europeană, respectându-se principiul general al echității, astfel încât suma acordată să nu fie vădit

disproporționată față de cuantumurile despăgubirilor morale pronunțate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

108. Instanța notează că, mărimea compensației pentru prejudiciul moral se determină de către instanța de judecată în baza principiilor echității, rezonabilității și proporționalității. Instanța trebuie să ia în calcul caracterul și gravitatea suferințelor psihice cauzate persoanei vătămate, gradul de vinovăție al autorului prejudiciului, dar și statutul social ori profesional al victimei.

109. Instanța reține ca cert faptul că pornirea urmăririi penale și atribuirea calității de bănuit reclamantei Victoria Furtună – care deținea la acel moment funcția de procuror – i-au afectat indiscutabil demnitatea umană, onoarea și reputația profesională. Pentru un funcționar public din sistemul justiției, o acuzație penală, chiar și în faza sa inițială, produce un disconfort psihic major și un impact social negativ resimțit în mediul profesional.

110. Cu toate acestea, instanța subliniază că despăgubirea pentru prejudiciul moral are un caracter pur compensatoriu și compensator-satisfăcător, scopul acesteia fiind atenuarea suferințelor morale, iar nu îmbogățirea fără justă cauză a persoanei vătămate ori sancționarea punitivă a bugetului de stat.

111. Analizând circumstanțele specifice ale speței, instanța constată că suma de 1.000.000,00 lei solicitată de reclamantă este vădit disproporționată în raport cu realitatea factuală din dosar.

112. La caz, reclamanta a avut calitatea de bănuit pentru o perioadă relativ scurtă de timp, procesul penal fiind clasat rapid în faza de urmărire penală, fără ca dosarul să ajungă pe rolul instanțelor de judecată sau să fie supus unei dezbateri publice de lungă durată în cadrul unui proces judiciar penal.

113. Pe parcursul urmăririi penale, împotriva reclamantei nu au fost aplicate măsuri restrictive de libertate aspre, cum ar fi arestul preventiv sau arestul la domiciliu, care să fi generat o izolare totală de societate sau traume psihice profunde asociate detenției.

114. La materialele dosarului nu au fost prezentate dovezi medicale incontestabile care să ateste declanșarea unor afecțiuni clinice grave de sănătate direct cauzate de stresul procesului penal.

115. Reieșind din cele constate, ghidându-se de jurisprudența constantă a Curții Supreme de Justiție a Republicii Moldova în cauze similare și respectând standardul CEDO privind acordarea unor reparații echitabile și realiste, instanța apreciază că suma de 50 000 lei este deplin rezonabilă, justă și suficientă.

116. Această sumă constituie o satisfacție echitabilă care, pe de o parte, recunoaște oficial disfuncția sistemului statal și eroarea de urmărire penală comisă față de reclamantă, iar pe de altă parte, păstrează un just echilibru social, fiind proporțională cu intensitatea reală și durata suferințelor psihice probate în cadrul procesului civil.

117. Instanța de judecată subliniază că, scopul despăgubirilor pentru prejudiciul moral este de a compensa suferința psihică sau fizică suferită de o persoană din cauza unei greșeli comise de către cealaltă parte. Aceste despăgubiri sunt menite să ofere o formă de justiție morală, dar nu să creeze oportunități de îmbogățire nejustificată pentru reclamant, prejudiciul moral nu trebuie să fie utilizat ca un mijloc de obținere a unui avantaj financiar nejustificat.

118. Referitor la solicitarea reclamantei Furtuna Victoria privind obligarea ex-Procurorul General - Ion Munteanu și Procurorul-șef în Procuratura Anticorupție, și ex-

Procurorul șef al Procuraturii Anticorupție, Veronica Dragalin să aducă scuze oficiale în numele statului, reclamantei, prin publicarea lor pe pagina oficială a instituției, instanța de judecată o consideră neîntemeiată și urmează a fi respinsă, din următoarele considerente.

119. Potrivit art.12 alin.(1), (2) lit.a), (3) și (4) al Legii nr.1545 din 25.02.1998, procurorul care a condus sau a exercitat urmărirea penală ori procurorul ierarhic superior aduce scuze oficiale în numele statului persoanei care a fost supusă neîntemeiat urmăririi penale. Scuzele oficiale ale procurorului se aduc în cazul, scoaterii integrale a persoanei de sub urmărire penală. Procurorul prezintă scuzele oficiale, în formă scrisă, victimei acțiunilor ilicite sau rudelor apropiate ale acesteia. La solicitarea victimei, scuzele oficiale se difuzează prin aceleași mijloace de informare în masă prin care a fost difuzată informaţia despre învinuirea persoanei. Scuzele oficiale sânt aduse în termen de 15 zile de la data apariţiei dreptului la repararea prejudiciului.

120. Astfel, instanța de judecată precizează că dispozițiile art.12 din Legii nr.1545 din 25.02.1998, specifică clar procedura prin care scuzele oficiale pot fi aduse de către procuror. Aceste scuze sunt un act reparatoriu strict reglementat și se aplică exclusiv în cazurile în care a avut loc o eroare gravă din partea autorităților, respectiv atunci când persoana în cauză a fost urmărită penal fără temei legal și s-a constatat oficial nevinovăția sa.

121. La fel, instanța relevă lipsa calității procesuale pasive a persoanelor fizice menționate în raport cu această pretenție. Litigiile pornite în temeiul Legii nr. 1545/1998 angajează exclusiv răspunderea patrimonială și instituțională a Statului, reprezentat de Ministerul Justiției, iar nu răspunderea personală sau obligații de a face în sarcina foștilor ori actualilor conducători ai organelor procuraturii în nume propriu.

122. În concordanță cu jurisprudența națională și cea a Curții Europene a Drepturilor Omului, instanța reține că însăși emiterea ordonanței de clasare pe motive de reabilitare, corelată cu adoptarea prezentei hotărâri judecătorești prin care statul este obligat la plata despăgubirilor morale, reprezintă un act oficial de autoritate publică ce consfințește restabilirea deplină a onoarei și reputației reclamantei. Acest mecanism judiciar constituie în sine reparația morală și satisfacția simbolică supremă pe care statul o oferă unui cetățean inocent, considerent pentru care acest capăt de cerere urmează a fi respins ca nefondat.

123. La fel, se relevă faptul că, aducerea scuzelor oficiale nu poate fi utilizată ca un instrument pentru a crea o obligație nejustificată asupra procurorilor vizați, în absența unui temei juridic clar, or actele de justiție reparatorie trebuie să fie aplicate doar atunci când legea le prevede în mod explicit acest fapt și pentru a preveni abuzurile și interpretările eronate ale drepturilor persoanelor implicate.

124. Cu referire la solicitările reclamantei, privind compensarea cheltuielilor de judecată, instanța de judecată a stabilit următoarele.

125. Conform art. 94 alin. (1) Cod procedură civilă, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere, părții care a avut câștig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acțiunea reclamantului a fost admisă parțial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporțional părții admise din pretenții, iar pârâtului – proporțional părții respinse din pretențiile reclamantului.

126. Articolul 82 din Codul de procedură civilă, prevede că cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat, taxa de timbru și cheltuielile de judecare a cauzei.

127. Instanța de judecată a stabilit că la depunerea cererii de chemare în judecată, Furtună Victoria a achitat taxa de timbru în sumă de 200,00 lei.

128. Prin urmare, conducându-se de prevederile art. 94 Codul de procedură civilă, luând în considerație că acțiunea reclamantei a fost admisă parțial, reclamantei i se compensează cheltuielile de judecată, respectiv instanța de judecată va încasa din contul Ministerului Justiției în beneficiul reclamantei suma de 200,00 lei cu titlu de taxă de timbru.

129. În aceste circumstanțe, instanța de judecată investită cu examinarea litigiului supus judecății nu poate găsi o altă elucidare a cazului decât cea clarificată mai sus, astfel, luând în considerație cele expuse raportate la normele de drept legale va admite parțial cererea de chemare în judecată înaintată de Furtună Victoria.

Dispozitiv:

130. În conformitate cu prevederile art.236, art.238-241 Codul de procedură civilă al Republicii Moldova, instanța de judecată,

H o t ă r ă ş t e :

Se admite parțial cererea de chemare în judecată depusă de Furtună Victoria împotriva Ministerului Justiției, Procuraturii Generale, Ion Munteanu – ex Procuror General, Procuratura Anticorupție, Veronica Dragalin – ex Procuror șef în Procuratura Anticorupție și Serviciul de Informații și Securitate cu privire la repararea prejudiciului moral cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor care exercită activitatea special de investigații și ale procuraturii și exprimarea scuzelor oficiale.

Se încasează din contul bugetului de stat, prin intermediul Ministerului Justiției al Republicii Moldova în beneficiul Victoriei Furtună, a.n. *****, IDNP *****, cu titlu de prejudiciu moral, cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor care exercită activitatea special de investigații și ale procuraturii în mărime de 50 000 (cincizeci mii) lei.

Se încasează din contul bugetului de stat prin intermediul Ministerului Justiției al Republicii Moldova, în beneficiul Victoriei Furtună, a.n. *****, IDNP *****, domiciliată mun. *****, cu titlu de cheltuieli de judecată suma de 200,00 (două sute) lei.

În rest, cererea de chemare în judecată, se respinge ca neîntemeiată.

Hotărârea cu drept de apel, la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la data pronunțării dispozitivului, prin intermediul Judecătoriei Hîncești (sediul Ialoveni).

Președintele ședinței, judecător Veaceslav CARAGIA